

www.nevo.co.il

(ת"א) 164133/09 תא (ת"א) 164133-09 דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ נ' או.אס.קיי. אינפיניטי יזמות בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 164133-09 דן רכב ותחבורה נ' או. אס. קיי. אינפיניטי יזמות ואח'

לפני כבוד השופט מיכאל תמיר

התובעת

דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד חיים דרש ועו"ד יואב נח

נגד

הנתבעים

1. או.אס.קיי. אינפיניטי יזמות בע"מ

2. דודו ארצי

3. שלומי לוי

ע"י ב"כ עו"ד רלי ארביב

פסק דין

פסק הדין ניתן בתביעה של התובעת נגד הנתבעים בגין סך של 402,614.54 ₪ אשר הוגשה במקור בסדר דין מקוצר.

1. להלן עיקרי טענות התובעת בכתב התביעה:

1.1. ביום 24.4.06 התקשרה נתבעת 1 (להלן: "החברה") באמצעות נתבע 2, דודו ארצי (להלן: "דודו") ונתבע 3, שלומי לוי (להלן: "שלומי") עם התובעת, דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ, שהיא זכיינית חברת אווים הבינלאומית בישראל, בחוזה שעניינו החכרת כלי רכב מהתובעת. הנתבעים חכרו מעת לעת רכבים מהתובעת באמצעות דודו ושלומי או מי מטעמם ובאמצעות פניות לתובעת בכתב.

1.2. לנתבעים יתרת חוב בסך של 364,392.59 ₪ בגין חשבוניות לתשלום דמי החכירה. נוסף על כך, במהלך תקופת ההתקשרות בין התובעת לנתבעים אירעו מספר תאונות דרכים שבמהלכן נפגעו רכבי התובעת שהוחכרו לנתבעים, ובגין הוצאו חשבוניות שנמסרו לחברה לתשלום דמי השתתפות עצמית בסך כולל של 3,560.45 ₪. כמו כן הוצאו 9 חשבוניות בסך כולל של 2,758.84 ₪ עבור השימוש בכביש חוצה ישראל. במקביל מסרה החברה לתובעת שני שיקים בסך כולל של 31,902.66 ₪ שחוללו בהעדר פירעון.

--- סוף עמוד 1 ---

1.3. בעת המו"מ לחתימה על הסכם החכירה עם התובעת הציגו דודו ושלומי מצג שלפיו החברה שהם מייסדיה ומנהליה היא אמינה והסכומים עבור החכרת הרכבים ישולמו. במועד, אך החברה הפרה את תנאי ההתקשרות בין הצדדים ולא שילמה את חובה לתובעת.

1.4. דודו ושלומי הפרו את חובת תום הלב המוטלת עליהם בעת שיצרו מצג שווא כלפי התובעת, ועשו עסקאות תוך ידיעה ברורה כי החברה שמאחוריה הסתתרו נמצאת בקשיים כלכליים ולא תוכל לעמוד בהתחייבויותיה. כך עשו דודו ושלומי שימוש במסך ההתאגדות לשם ביצוע תרמית או מעשה הנוגד את מטרת המחוקק ותקנת הציבור.

1.5. לנוכח מצגי השווא וההטעיה של דודו ושלומי, ומשפעלו בחוסר תום לב, במרמה ותוך עשיית עושר ולא במשפט, ולחלופין נהגו ברשלנות רבתי כמנהלי החברה, יש לחייבם לשאת בכל התחייבויות החברה לתובעת.

1.6. נוסף על כך, שלומי חב לתובעת באופן אישי ומוחלט ללא כל תנאי או סייג בהתאם לכתב ערבות שחתם עליו לצורך הבטחת חובותיה של החברה לתובעת בגין החכרת הרכבים.

2. שלומי הגיש בקשת רשות להגן, ובהסכמת הצדדים, בית המשפט נעתר לבקשה. בעקבות זאת, תצהירו של שלומי שהוגש בתמיכה לבקשה הפך לכתב ההגנה מטעמו. בהמשך הגיש גם דודו

בקשת רשות להגן, ולאחר מכן הוגשה מטעמו בקשה נוספת למחיקת כותרת כתב התביעה. הצדדים נעתרו להצעת בית המשפט כי הכותרת תימחק ותצהירו של דודו שהוגש בתמיכה לבקשת הרשות להגן ישמש כתב הגנה מטעמו.

3. להלן עיקרי טענותיו של שלומי בתצהיר שהפך לכתב הגנתו:

3.1. בתקופה הרלוונטית לתביעה היה שלומי בעל מניות ודירקטור בחברה, ומניותיו הוחזקו בנאמנות על ידי דודו. בחיי היום יום של החברה שימש שלומי מנכ"ל. החברה פעלה עד ליום 4.3.09 עת פורקה בצו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בשל חדלות פירעון.

3.2. מעיון בהסכם עם התובעת מתברר כי דודו, בעל המניות העיקרי ובעל זכות חתימה בחברה, לא חתם על ההסכם. לפיכך לפי עצה משפטית שקיבל שלומי, החתימה על ההסכם לקויה וכך גם ערבותו אשר יכולה לצמוח רק מחיוב בר תוקף.

3.3. החברה נקלעה לקשיים בתזרים המזומנים, והבנק העיקרי שלה, בנק לאומי, לחץ להוריד את מסגרת האשראי של החברה, עד שלבסוף מוטט אותה בשל פעולות שגויות של פקידיו, וזאת בניגוד להסכמים עם הבנק ולכל היגיון כלכלי. כאשר החלו הקשיים עם הבנק, לא כיבד הבנק חיובים שונים של ספקים בחשבון החברה, וביניהם של התובעת.

--- סוף עמוד 2 ---

3.4. ביום 22.10.08 חיבה התובעת את חשבון הבנק של החברה בסך של 107,066.20 ₪, אך הבנק לא כיבד את החיוב, ובימים שלא כובד ובערבות אישית של שלומי לתשלום זה. הערבות נחתמה החברה בתשלום הסכום שלא כובד ובערבות אישית של שלומי לתשלום זה. הערבות נחתמה ביום 28.10.08, ולאחר מאמצים רבים מצד החברה כיבד הבנק את התשלום הנייל ביום 5.11.08. בעת חתימתו על כתב הערבות, לא הבחין שלומי כי התובעת כתבה שהערבות היא עבור כל תשלום עתידי. הערבות ששלומי הסכים לחתום עליה הייתה ספציפית לתשלום מיום 22.10.08 בלבד.

3.5. ההסכם עם התובעת נחתם ביום 24.4.06, כחודש לאחר ייסוד החברה אשר פעלה כשנתיים וחצי ופרעה את כל חובותיה. שלומי לא נקט במעשים כלשהם המצדיקים הרמה של מסך ההתאגדות וחיובו בחובות החברה. במשך חודשים ארוכים לא קיבל שלומי שכר אך השקיע מזמנו וממרצו לטובת החברה, ועם קריסתה נותר בחוסר כל. שלומי היה משוכנע שהחברה יכולה להשתקם, וגם היום הוא אומר במפורש שאלמלא בנק לאומי היה שוגה, החברה הייתה מתקיימת עד היום ופורעת את כל חובותיה. לו היו לשלומי כוונות מרמה הוא לא היה חותם על ערבויות אישיות ומסבך את עצמו, ובוודאי שלא כחודש לפני הגשת בקשת הפירוק נגד החברה.

4. בתצהירו של דודו שהפך לכתב ההגנה מטעמו הועלו חלק מהטענות המופיעות בתצהירו של שלומי, וביניהן הטענה כי במשך שנתיים וחצי שילמה החברה את דמי החכירה לתובעת מדי חודש, ורק בחודש אוקטובר 2008 נקלעה לקשיים כלכליים בעקבות פעולות מצדו של בנק לאומי. כן העלה דודו בתצהירו טענות נוספות כמפורט להלן:

4.1. בתקופה הרלוונטית לתביעה היה דודו בעל מניות ודירקטור בחברה, ובחיי היום יום שימש סמנכ"ל תחת המנכ"ל, שלומי.

4.2. דודו לא חתם מעולם על ערבות אישית לחובותיה של החברה, לא במעמד החתימה על ההסכם החכירה ולא לאחר מכן.

4.3. בדומה לאמור בתצהירו של שלומי, גם דודו לא נקט במעשים כלשהם שמצדיקים הרמת מסך ההתאגדות וחיובו בחובות החברה, ואף הוא השקיע מזמנו וממרצו לטובת החברה ולא קיבל שכר במשך חודשים ארוכים. עם קריסתה של החברה נותר דודו בחוסר כל ונתבע על ידי נושי החברה שלהם ערב אישית, לרבות בנק לאומי ובנק הפועלים.

5. רו"ח עידן סנוף הגיש תצהיר עדות ראשית מטעם התובעת. מר סנוף שהצהיר כי הוא משמש מנהל מחלקת הכנסות וגבייה של התובעת, חזר בתצהירו על הטענות בכתב התביעה והעלה כמה --- סוף עמוד 3 ---

טענות נוספות. בין היתר הצהיר מר סנוף כי באוגוסט 2008 פנתה החברה לתובעת בבקשה לפרוס את תנאי התשלום לשוטף + 60, אך התובעת סירבה לבקשה זו בכל תוקף. כמו כן הצהיר מר סנוף כי עוד במועד זה, בחודש אוגוסט 2008, פנתה התובעת לשלומי והתנתה את המשך ההתקשרות בין הצדדים

בכך ששלומי יחתום על ערבות אישית להבטחת ההתחייבויות הכספיות שהחברה נטלה על עצמה. לפיכך, לדבריו של מר סנוף, שלומי חב לתובעת באופן אישי ומוחלט וללא כל תנאי או סייג סך של 120,000 ₪ בהתאם לכתב הערבות שחתם עליו אשר נועד להבטיח כל תשלום מהתשלומים שיחוללו במסגרת ההתקשרות העסקית.

6. לאחר הגשת תצהירו של מר סנוף הגישו הנתבעים בקשה להזמין לעדות את מר אייל פייגין אשר עבד אצל התובעת בתקופה הרלוונטית, ושלטענת הנתבעים, באמצעותו נוהל הקשר עם החברה. בית המשפט קיבל את הבקשה ומר פייגין הוזמן להעיד, אך בפתח דיון ההוכחות הודיעה ב"כ הנתבעים כי מר פייגין התקשר אליה ואמר שלא יוכל להגיע לדיון עקב בעיות רפואיות, תוך הפניה לאישורים רפואיים שהוגשו לתיק. לקראת סוף הדיון הודיעה ב"כ הנתבעים כי היא מוותרת על חקירתו של העד הנ"ל.

7. דודו הגיש תצהיר עדות ראשית שבו חזר על הטענות בכתב ההגנה מטעמו, וכן העלה מספר טענות נוספות כמפורט להלן:

7.1. במהלך החודשים ספטמבר עד נובמבר 2008 נוהל מו"מ שבסופו, ביום 12.11.08, נחתם הסכם למכירת חלק ממיקור החוץ של החברה לחברת רמדור מערכות מחשבים (1990) בע"מ (להלן: "רמדור"). התמורה שהחברה הייתה אמורה לקבל מהעסקה עם רמדור, כמיליון ש"ח בתחילה, הומחתה ושועבדה לטובת בנק לאומי, ובנוסף לכך החברה הייתה אמורה לקבל עוד 0.5 מיליון ש"ח בתוך 18 חודשים.

7.2. בסמוך לפני חתימתו של שלומי על הערבות האישית, החליטה הנהלת החברה בתום לב ועל מנת להביא להקטנת חיובים תוך הצטמצמות כלכלית, להחזיר לתובעת את כל הרכבים שהיו בשימוש בעלי המניות ובעלי תפקידים בכירים. בעקבות זאת הוחזרו רכביהם של דודו, שלומי, ענת ארצי (מנהלת מכירות) ואייל צלניק (מנהל פיתוח).

7.3. על אף מאמצי החברה, בנק לאומי נקט בפעולות אשר הכשילו את העסקה עם רמדור ולמעשה הביאו כיליון על החברה. כך למשל בחר בנק לאומי שלא לכבד הרשאות לתשלום שכר של עובדים במיקור חוץ שפעילותם נמכרה לרמדור, ולכן החברה נאלצה "להחריג" עובדים אלו מהעסקה כדי לקיים אותה, גם אם בהיקף מצומצם יותר. נוסף על כך, באופן חד צדדי ולמרות עסקת רמדור, החזיר הבנק ביום 1.12.08 מעל 25 שיקים בחשבון החברה, ובבת אחת הפך את החשבון למוגבל. הבנק הסכים להעמיד מסגרת אשראי לחברה בתנאי שמנהלי רמדור יתחייבו לקיום ההסכם, אך אלה סירבו לכך משום שנאלצו לשלם בעצמם

--- סוף עמוד 4 ---

את השכר של עובדי מיקור החוץ, ולכן בסופו של דבר הועברו העובדים לרמדור ללא תשלום תמורה לחברה או לבנק.

7.4. בשל מעשיו ומחדליו של בנק לאומי כמתואר לעיל, הפסידה החברה הכנסה מידיית של מיליון ש"ח והכנסה עתידית של חצי מיליון ש"ח נוספים, ובשל כך לבקשת עובדי החברה, פורקה החברה ביום 4.3.09.

7.5. חודשים ספורים לפני הגשת בקשת הפירוק חתם דודו על ערבויות אישיות לנושים אחרים של החברה כמפורט בתצהיר, משום שהאמין ביכולתה לפרוע את חובותיה.

7.6. התובעת לא העבירה לחברה העתק מכל הזמנות הרכבים שנחתמו, אף שנתבקשה לעשות כן בהליך של גילוי ועיון במסמכים, ולכן אין לדודו כל דרך לבדוק מהם סכומי המקדמות ששולמו לתובעת, ושלמיטב ידיעתו לא קוזזו מחובה של החברה לתובעת.

8. שלומי הגיש תצהיר עדות ראשית שבו חזר על הטענות בכתב ההגנה מטעמו וכן העלה טענות דומות לאלה המופיעות בתצהירו של דודו, כמפורט לעיל. בין היתר חזר והצהיר שלומי כי הסכים לחתום על ערבות אישית לכיבוד התשלום אשר חולל בלבד עד לסכום של 120,000 ₪, ולא לכל חוב של החברה. כמו כן הצהיר שלומי כי במהלך החודשים אוגוסט עד נובמבר 2008 חתם אף הוא על ערבויות אישיות לנושים אחרים של החברה, כמפורט בתצהירו.

9. לאחר הגשת התצהירים הנ"ל הגישה ב"כ הנתבעים הודעה שלפיה עקב טעות משרדית לא צורף לתצהירים מטעם הנתבעים תצהיר של מר אמנון דרי, סמנכ"ל כספים בחברה אשר חתם על תצהיר עדות ראשית עוד ביום 7.11.10. בתצהירו של דרי אשר צורף לבקשה הועלו אותן טענות המופיעות בתצהיריהם של שלומי ודודו בעניין הקשיים הכלכליים של החברה החל מחודש אוגוסט 2008 ובעניין כישלונה של עסקת רמדור עקב התנהלותו של בנק לאומי כלפי החברה. כמו כן

הצהיר מר דרי כי התנהלותם של שלומי ודודו הייתה מתוך אמונה ביכולתה של החברה להשתקם על אף הקשיים שנקלעה אליהם, וכי מהיכרותו האישית עם שלומי ודודו ומעורבותו כסמנכ"ל כספים בחברה, ידוע לו שמדובר באנשים תמי לב אשר נסיבות המשבר הכלכלי פגעו בהם ואשר עשו כל שביכולתם האישית והכלכלית כדי למנוע פירוק של החברה.

10. בעקבות הגשת הבקשה הנ"ל ניתנה החלטה שלפיה ניתן יהיה להתייחס לעניין זה בפתח דיון ההוכחות שנקבע. בתחילת הדיון העלו באי כוח הצדדים טענות שונות לגבי תצהירו של מר דרי, ונקבע כי בהמשך ולאחר התקדמות החקירות תינתן החלטה נוספת בנוגע לכך. בסופו של דבר לקראת סוף הדיון נחקר מר דרי בחקירה נגדית קצרה.

11. לאחר חקירת כל המצהירים במהלך דיון ההוכחות הוגשו סיכומים מטעם הצדדים בכתב. --- סוף עמוד 5 ---

דיון

ערבותו האישית של שלומי

12. בכתב ההגנה מטעם שלומי נטען כי לפי עצה משפטית שקיבל, היות שדודו אשר היה בעל המניות העיקרי בחברה לא חתם על ההסכם לחכירת הרכבים, החתימה על ההסכם לקויה וכך גם ערבותו של שלומי שהייתה יכולה לצמוח רק מחיוב בר תוקף. טענה זו נזנחה בתצהיר עדותו הראשית של שלומי ובסיכומים מטעם הנתבעים.

13. שלומי הצהיר, בסעיף 10 לתצהיר עדותו הראשית, כי הסכים לחתום על ערבות אישית לכיבוד התשלום אשר חולל בלבד, דהיינו התשלום בגין החכרת הרכבים של התובעת לחברה בחודש אוקטובר 2008 (ראו סעיף 8 לתצהירו). בסעיף 13 לתצהירו חזר והדגיש שלומי כי "הערבות שלי נחתמה אך ורק עבור התשלום אשר חולל ולא עבור כל תשלום עתידי...". ואולם, גרסה זו סותרת את נוסח כתב הערבות שעליו חתם שלומי (נספח ט"ז לכתב התביעה) הקובע כדלקמן:

"אני הח"מ מטה, שלומי לוי ... ערב בזאת אופן אישי ומוחלט וללא כל תנאי וסייג לתשלום חוב של עד 120,000 ₪ לדן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ (להלן: "אויס") בגין החכרת כלי רכב של אויס לחברת או.אס.קיי. אינפיניטי בע"מ.

...

אויס תהיה רשאית לעשות שימוש בערבות זו עד לסכום של 120,000 ₪ כל אימת שתשלום כל שהוא מן התשלומים שעל אינפיניטי לשלם לה – לא יפרע. ידוע לי והנני מסכים כי במקרה כזה תעמוד כל יתרת התשלום הלא מסולקת לפירעון מיידי ואני אחוב בתשלומה על פי ערבותי זו".

מכאן שלפי כתב הערבות, שלומי ערב לתשלום כל חוב עתידי בגין החכרת הרכבים של התובעת לחברה עד לסך של 120,000 ₪.

14. זאת ועוד, טענתו של שלומי כי חתם על הערבות האישית לתובעת להבטחת התשלום שחולל בלבד אינה מתיישבת עם תאריך החתימה המופיע על גבי כתב הערבות. בחלקו התחתון של כתב הערבות נכתב תחת הכותרת "אישור": "אני מאשר כי מר שלומי חתם בפני ביום ...". בסמוך לכך נכתב בכתב יד "11.11.08 יום ג'" ותחתיו מופיע הכיתוב "יוסי ג'ראד 6486". אין חולק כי התשלום שחולל נפרע לאחר מכן ביום 5.11.08, ולכן ברי כי אם כתב הערבות נחתם ביום 11.11.08, אזי הוא לא נועד להבטיח את התשלום הנ"ל אלא תשלומים עתידיים לטובת התובעת. שלומי הצהיר כי המסמך לא נחתם ביום 11.11.08 אלא בתאריך המופיע בראש המסמך, דהיינו ב- 28.10.08 (סעיף 11 לתצהירו), ובי"כ הנתבעים הפנתה בהקשר זה בסיכומיה לעדותו של מר סנוף לגבי הודעת דוא"ל מיום 27.10.08 שבה התבקש שלומי לתת את פרטיו

--- סוף עמוד 6 ---

האישים לצורך הכנת כתב הערבות. ואולם, לפי עדותו של מר סנוף, חלף זמן מהמועד שבו התבקש שלומי לחתום על הערבות ועד למועד חתימתה בפועל (עמ' 17 ש' 9-1). נוסף על כך, גם טענתו זו של שלומי בעניין מועד החתימה על הערבות האישית היא טענה בעל פה נגד מסמך בכתב, ושלומי לא ביקש להזמין את מר יוסי ג'ראד להעיד כדי לבסס את גרסתו.

15. על כל פנים, אף אם הערבות נחתמה ביום 28.10.08, מנוסח הערבות עולה בבירור כי היא נועדה להבטיח כל חוב עתידי של החברה לתובעת, ושלומי הוא זה שנשא בנטל להוכיח כי נציגי התובעת הטעו אותו וגרמו לו להבין אחרת.

16. בסעיף 14 לתצהיר עדותו הראשית הצהיר שלומי:

"בעת חתימת הערבות, לא הבחנתי בכך שהתובעת כתבה בכתב הערבות כי הערבות הינה עבור כל תשלום עתידי. אילו הייתי מבחין בכך ברי כי לא הייתי חותם על כתב הערבות במקרה כזה".

17. הלכה ידועה היא כי "בדרך כלל דין הוא, שאדם החותם על מסמך בלא לדעת תכנון, לא ישמע בטענה שלא קרא את המסמך ולא ידע על מה חתם ובמה התחייב. חזקה עליו שחתם לאות הסכמתו, יהא תוכנו של המסמך אשר יהא" (ראו דבריו של כב' השופט זוסמן בע"א 467/64 שוניץ נ' סנדור בעמ' 117 שאליהם הפנתה כב' השופטת דורנר בע"א 1548/96 בנק איגוד לישראל בע"מ נ' זרבה לופר, נד(2) 559, בפסקה 10).

18. יתר על כן, בחקירתו הנגדית הודה שלומי כי קרא את כתב הערבות (שהוא מסמך קצר בן 12 שורות בלבד) – **"לא, בטח שקראתי, בטח שקראתי"** (עמ' 85 לפרוטוקול ש' 4-5), ובהמשך כאשר נשאל האם לא הבחין בכך שמדובר בערבות לכל חוב עתידי, השיב בניגוד לאמור בתצהירו כי **"הבחנתי ואמרו לי משהו אחר"** (שם, ש' 29). מעבר לסתירה בין הגרסאות, מדובר בטענה בעל פה נגד מסמך בכתב, ולכן אין לקבל טענה זו.

19. לפי עדותו של שלומי, מר אייל פייגין, מר שי אהרון ומר עידן סנוף מטעם התובעת – כולם אמרו לו שמדובר בערבות לפירעון התשלום שחולל. כמו כן העיד שלומי שמר אייל פייגין אמר זאת גם למר אמנון דרי מטעם החברה (עמ' 84 ש' 6-20). דא עקא, שמר דרי שהגיש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעים כלל לא התייחס לעניין זה בתצהירו, והנתבעים וויתרו על חקירתו הנגדית של מר אייל פייגין וכלל לא ביקשו להזמין לעדות את מר שי אהרון (עמ' 102 ש' 29-30).

20. לגבי מר עידן סנוף, אמנם מחקירתו הנגדית עלה כי בניגוד לאמור בסעיף 10 לתצהירו, התובעת דרשה משלומי לחתום על ערבות אישית לראשונה רק בחודש אוקטובר 2008, לאחר שהתשלום החודשי בגין הרכבים בסך 107,000 ₪ לא כובד (עמ' 14 ש' 20 עד עמ' 15 ש' 8), וכי תשלום זה בתוספת ה-"אקסטורות" הגיע לסך של כ- 120,000 ₪ (עמ' 16 ש' 1-5). ואולם, מר סנוף חזר

--- סוף עמוד 7 ---

והבהיר בעדותו כי הערבות האישית נדרשה כבטוחה קבועה לתובעת, ולא להבטחת תשלום מסוים. ראו למשל עדותו בעמ' 12 ש' 10-13:

"המצב שבו הם רצו לבוא ולהיזי את התשלום וזה, אמרנו אנחנו לא מוכנים לעשות שום דבר מבלי שיש לנו הגדלה של ביטחונות בתיק באופן קבוע. לא ספציפי לאיזה תשלום או משהו כזה, באופן קבוע אנחנו רוצים עוד מאה עשרים אלף שקל ערבות אישי של ..."

כן העיד מר סנוף כי הערבות האישית הוגבלה לסכום של 120,000 ₪ כיוון שזה סדר הגודל של התשלום עבור חודש אחד (עמ' 15 ש' 13 ושי 24-25).

21. נוסף על כך, מסעיף 18 לתצהירו של שלומי עולה כי במועד החתימה על כתב הערבות האישית לטובת התובעת חתם על ערבויות אישיות עתידיות נוספות לטובת נושים אחרים של החברה. כמו כן אישר שלומי בחקירתו הנגדית כי עוד באוגוסט 2008 הציע לחתום לתובעת על ערבות אישית עתידית לחובות החברה בתמורה לשינוי תנאי התשלום (ראו עדותו של שלומי בעמ' 86 ש' 20-22 ועדותו של מר סנוף בעמ' 14 ש' 9-24).

22. כאשר נשאל שלומי האם בשום מקרה לא היה חותם על ערבות עתידית, השיב תחילה **"לא יודע מה הייתי עושה"** (עמ' 86 ש' 23-24), לאחר מכן העיד כי לגבי אווים היו לו פתרונות אחרים, ולכן לא היה לו צורך לחתום על ערבות אישית (עמ' 87 ש' 18-20) ובהמשך העיד כי **"הייתי חותם על ערבות עתידית אם זה היה נכון לעשות"** (שם, ש' 30) והסביר כי לא היה טעם לחתום על ערבות עתידית כאשר כל עובדי מיקור החוץ היו מתוכננים לעבור לרמדור בתחילת חודש נובמבר 2008 (עמ' 88, ש' 27-31). אין לקבל הסברים אלה של שלומי, בין היתר מאחר שלפי עדותו של דודו, כדי להביא את העסקה עם רמדור לידי ביצוע היה צורך להשאיר את הרכבים בידי העובדים (עמ' 40 ש' 40).

29 עד עמ' 41 שי' 1), ומר סנוף העיד כי התובעת התנתה את המשך החכרת הרכבים בחתימה על הערבות האישית (עמ' 12 שי' 10-13 וכן עמ' 35 שי' 15-25).

23. אם לא די בכך, גם מעדותו של דודו עלה כי הערבות האישית של שלומי נחתמה להבטחת תשלומים עתידיים של החברה לתובעת. כאשר נשאל דודו בחקירתו הנגדית מה תכנן לעשות אם עסקת רמדור לא תצליח, ואיך היה משלם עבור הרכבים במצב זה בחודשיים שלושה הקרובים, השיב: "לפיכך גם נחתמה ערבות אישית של מר שלומי לוי..." (עמ' 41 שי' 27).

24. לאור כל האמור לעיל, אין לקבל את טענתו של שלומי אשר סותרת את האמור בכתב הערבות שעליו חתם ואינה נתמכת בעדויות או באסמכתאות כלשהן, שלפיה חתם על הערבות אך ורק לצורך הבטחת פירעונו של תשלום מסוים אשר חולל ונפרע לאחר מכן.

--- סוף עמוד 8 ---

25. לפיכך, ובהתאם להתחייבותו של שלומי בכתב הערבות, יש לחייבו אישית בתשלום חובותיה של החברה לתובעת עד לסך של 120,000 ₪. בהמשך אתייחס לעניין סכום החוב של החברה לתובעת נכון למועד הגשת התביעה.

הכמת מסך

26. בסעיף 16 לכתב התביעה נטען כי בעת המו"מ לחתימת הסכם החכירה עם התובעת, הציגו דודו ושלומי מצג שלפיו החברה שהם מייסדיה ומנהליה היא אמינה והסכומים עבור החכרת הרכבים מהתובעת ישולמו במועדם. בסעיף 18 לכתב התביעה נטען כי דודו ושלומי יצרו כלפי התובעת מצג שווא לגבי יכולתה של החברה לפרוע את התחייבויותיה הכספיות. לתמיכה בטענות התובעת הוגש מטעמה תצהיר עדות ראשית אחד בלבד, של מר עידן סנוף, ומחקירתו הנגדית עלה כי החל לעבוד אצל התובעת רק בשנת 2007, ולא היה מעורב במו"מ עם החברה בטרם חתימת ההסכם באפריל 2006 (עמ' 8 לפרוטוקול שי' 13-20). כמו כן העיד מר סנוף כי הוא משער שמי שניהל את המו"מ מטעם התובעת היה עובד בשם שי אהרון (עמ' 8 שי' 24), אך לא הוגש תצהיר עדות ראשית של מר אהרון והתובעת לא ביקשה להזמין להעיד בתיק.

27. מכל מקום, טענותיה הנ"ל של התובעת בכתב התביעה אינן ברורות, שכן אין כל טענה של התובעת כי עוד במועד החתימה על ההסכם, באפריל 2006, הייתה החברה בקשיים כלשהם. יתרה מזאת, לא הוכחה וממילא לא נסתרה טענתם של הנתבעים שהחל ממועד חתימת ההסכם ועד לחודש אוקטובר 2008, דהיינו במשך שנתיים וחצי, שילמה החברה את כל התשלומים החודשיים לתובעת במלואם ובמועדם. כאשר נשאל מר סנוף בחקירתו הנגדית האם חזרה הוראת קבע של החברה לתובעת לפני אוקטובר 2008, השיב כי הוא אינו יודע וצריך לבדוק זאת (עמ' 10 לפרוטוקול שי' 1-21), אך אין בכתב התביעה או בתצהירו של מר סנוף כל טענה בעניין זה, לא הוצגו ראיות כלשהן המעידות כי חיובים קודמים של החברה לא נפרעו ואין כל התייחסות לכך גם בסיכומים מטעם התובעת.

28. מכאן שיש לדחות את הטענה כי עוד במועד החתימה על ההסכם לחכירת הרכבים באפריל 2006 יצרו דודו ושלומי מצג שווא כלפי התובעת לגבי יכולתה של החברה לפרוע את התחייבויותיה.

29. בסעיפים 20-26 לכתב התביעה העלתה התובעת שורה של טענות כלליות ולא מפורטות כנדרש, וביניהן כי דודו ושלומי עשו שימוש במסך ההתאגדות לשם ביצוע תרמית או מעשה הנוגד את מטרת המחוקק ותקנת הציבור, נהגו בחוסר תום לב ובחוסר אמון מוחלט ועשו עסקאות תוך ידיעה ברורה כי החברה שמאחוריה הסתתרו לא תוכל לעמוד בהתחייבויותיה, והכול במטרה להתחמק מביצוע חיוביהם כלפי התובעת. לחלופין נטען ללא פירוט כלשהו כי הנתבעים פעלו ברשלנות רבתי כמנהלי החברה.

30. אין בכתב התביעה התייחסות עובדתית כלשהי למעשים או למחדלים של דודו ושלומי שלטענת התובעת עולים כדי מצג שווא, תרמית, חוסר תום לב או רשלנות. גם בתצהירו של מר סנוף אין כל פירוט עובדתי לגבי התנהלותם של דודו ושלומי, למעט הטענה בסעיף 9 לתצהיר כי בחודש

--- סוף עמוד 9 ---

אוגוסט 2008 פנתה החברה לתובעת בבקשה לפרוס את תנאי התשלום לשוטף + 60. טענה זו מחזקת דווקא את גרסתם של הנתבעים כי לא הסתירו מהתובעת את קשיי הנוזלות שהחברה נקלעה אליהם באותה תקופה.

31. בחקירתו הנגדית העיד מר סנוף לראשונה כדלקמן (כעולה מעמ' 31 שי' 1-7):

"אני בא ואומר לך מההתרשמות שלי איתו, שאני נסעתי לנתניה עם שי אהרון, והיינו אצלם שמה במשרדים, והראה לי פה יהיה סנוקר, ופה נעשה ככה, ופה אנחנו ככה וכל מיני דברים כאלה. לזה התכוונתי. ואנחנו ואנחנו ואנחנו, ואנחנו גדלים וגדלים, ויש לנו עוד פרויקטים ודברים כאלה, ותסתכל בחדשות ערוץ 2 אנחנו נמצאים, ודברים כאלה".

32. כנשאל מר סנוף האם הביקור הנ"ל היה בשנת 2007, השיב: "לא, אני מדבר איתך ב-2008 וגם ב-, אם אני לא טועה, אני נפגשתי איתך ב-2008 לא ב-2007" (שם, ש' 9-10). מכאן שמר סנוף לא ציין מתי בדיוק הגיע לביקור הנ"ל, אלא רק העיד ש"אם אני לא טועה" זה היה בשנת 2008, כך שבהחלט ייתכן שהביקור התקיים במחצית הראשונה של שנת 2008, עוד בטרם נקלעה החברה לקשיים כלשהם.

33. מכל מקום, היות שבכתב התביעה ובתצהיר עדותו הראשית של מר סנוף לא מוזכרת ולו ברמז טענה בדבר ביקור שערך מר סנוף במשרדי החברה, ובדבר מצגים שהציגו בפניו דודו ושלומי במהלך אותו ביקור, מדובר בהרחבת חזית ובעדות כבושה, אשר בהעדר כל הסבר לכבישתה יש לייחס לה משקל אפסי.

34. מחקירתו הנגדית של מר סנוף עלה כי עוד בחודש אוגוסט 2008 ביקשה החברה מהתובעת לשנות את תנאי התשלום לשוטף + 60, ובעקבות זאת התקיימה פגישה של מר סנוף ומר אהרון עם דודו ושלומי (עמ' 11 ש' 16-22). כך העיד מר סנוף לגבי הפגישה הנ"ל (שם, ש' 22-29):

"... זה הפעם ראשונה שראיתי את שלומי. ובא בצורה מכובדת, תיק גיימס בונד, מפתחות של אלפא רומיאו, אני תואר שלישי במתמטיקה, חזרתי מסין, ובקיצור, היה ממש רושם חיובי ביותר, כאילו לגבי היכולות שלהם לנהל את החברה, ובכלל כאילו, אין לכם מה לדאוג, אנחנו מוכנים לשים ערבות אישית שלנו, אל תדאגו, לצורך העניין אנחנו מבקשים בפרק הזמן הקרוב להגדיל את תנאי התשלום, אבל לפי מה שהם אמרו, ואני זוכר טוב מה שאני אומר לך, זה עניין של ממש כמה, שלושה ארבעה חודשים, ואנחנו יוצאים לדרך חדשה עם כספים והכול".

35. גם פגישה זו שהתקיימה באוגוסט 2008 אינה מוזכרת כלל בכתב התביעה ובתצהירו של מר סנוף. יתרה מזאת, בניגוד להצהרתו של מר סנוף בסעיף 10 לתצהירו כי באוגוסט 2008 התנתה --- סוף עמוד 10 ---

התובעת את המשך ההתקשרות בין הצדדים בכך ששלומי יחתום על ערבות אישית, מחקירתו הנגדית עלה כי דודו ושלומי הם אלה שהציעו לתובעת באוגוסט 2008 לחתום על ערבות אישית כנגד שינוי תנאי התשלום, והתובעת סירבה לכך. ראו עדותו של מר סנוף בעמ' 14 ש' 20-23:

"... באו לפגישה, אמרו רוצים זה זה זה, אנחנו מוכנים אפילו לתת ערבות אישית. אמרנו להם לא, אנחנו משאירים כביכול את המצב כפי שהוא, לא ביקשנו את הערבות האישית, אוקי! באותו מעמד".

36. עוד עלה מעדותו של מר סנוף (באותו קטע שבעמ' 11 לפרוטוקול המצוטט לעיל) כי למעשה החל מאוגוסט 2008 ידעה התובעת או שהיה עליה לדעת כי צפויים עיכובים בתזרים המזומנים של החברה, לכל הפחות למשך שלושה עד ארבעה חודשים, אך היא בחרה להותיר את המצב כפי שהוא ולא לדרוש מהחברה או ממנהליה ביטחונות נוספים.

37. עדותו של מר סנוף שלפיה בפגישה הנ"ל באוגוסט 2008 הותירו שלומי ודודו רושם חיובי ביותר לגבי יכולתם לנהל את החברה אינה מופיעה כלל בתצהירו של מר סנוף, ועל כל פנים כפי שיפורט להלן, אין בעדות זו כדי לבסס תביעה אישית נגד דודו ושלומי בעילה של תרמית, חוסר תום לב, עשיית עושר ולא במשפט או רשלנות.

38. כאמור לעיל, החל ממועד חתימת ההסכם לחכירת הרכבים באפריל 2006 ובמשך שנתיים וחצי, שילמה החברה את כל התשלומים החודשיים לתובעת. כמו כן אין חולק כי חרף הקשיים בתזרים המזומנים של החברה שהחלו בחודש אוגוסט 2008, המשיכה החברה לשלם לתובעת את התשלומים השוטפים של חודשים אוגוסט וספטמבר 2008, ובסופו של דבר באיחור של כשבועיים, פרעה גם את התשלום של חודש אוקטובר 2008. כמו כן הציעו דודו ושלומי עוד בחודש אוגוסט 2008 לחתום על ערבות אישית לחובות החברה לתובעת. התנהלות זו מעידה כי דודו ושלומי לא פעלו במטרה להתחמק מתשלומי החברה לתובעת, ואף האמינו ביכולתה של החברה לעמוד בהתחייבויותיה.

39. נוסף על כך, לא נסתרה גרסתם של דודו ושלומי כי גם בחודש אוקטובר 2008 עדיין סברו שהחברה תוכל לעמוד בתשלומים לתובעת, וזאת בין היתר בעקבות צפי לקבלת הכנסה בסך של למעלה ממיליון ש"ח מעסקת רמדור. בסעיף 27 לסיכומים מטעם התובעת נטען ש"מתברר כי עסקת רמדור הייתה מהלך נוסף להונאת התובעת", ובסעיף 33 נטען ש"לא מדובר במהלך נקי ותמים של בעלי חברה לגייס כספים ממקורות חוץ לביצוע תשלום חובה של החברה לתובעת, אלא מדובר במהלך מרמה שנועד לנצל את משאביה של התובעת לצורך יצירת מצג פעילות כלפי רמדור, מתוך כוונה ברורה שלא לשלם לתובעת עבור משאבים אלה". טענות אלה אשר מתייחסות באופן פרטני לעסקת רמדור אינן מוזכרות כלל בכתב התביעה או בתצהירו של מר סנוף, ודין להידחות גם לגופו של עניין.

--- סוף עמוד 11 ---

40. לא נסתרה גרסתם של דודו ושלומי כי רמדור היא חברה ציבורית בורסאית וכי ההסכם שנחתם בינה לבין החברה על תנאיו ונספחיו נבדק ואושרר על ידי הדירקטוריון של רמדור לאחר הליך של גילוי נאות (ראו סעיפים 90-93 לסיכומים מטעם הנתבעים ועדויותיהם של דודו ושלומי המצוטטות בסעיפים אלה). אין לקבל את טענתו של ב"כ התובעת בסיכומיו כי גם לו הייתה עסקת רמדור יוצאת אל הפועל, התובעת לא הייתה מקבלת דבר כיוון שכל התמורה מהעסקה הומחיתה לבנק לאומי לצורך כיסוי חובה של החברה כלפי הבנק. לא עלה בידי התובעת לסתור את טענת הנתבעים כי לו התקבלה התמורה המיידית שנקבעה בעסקת רמדור במועדה, החוב לבנק היה קטן בכמיליון ש"ח בהתאם, והייתה לחברה יכולת לעמוד בהתחייבויותיה לספקים לרבות התובעת, מבלי לחרוג ממסגרת האשראי המאושרת בבנק (ראו בעניין זה עדותו של דודו בעמ' 76 ש' 27-30 ובעמ' 77 ש' 2-3). עדותם של דודו ושלומי כי התכוונו להמשיך ולשכור את הרכבים עבור עובדי מיקור החוץ לתקופת מעבר גם לאחר שיעברו לרמדור אף היא אינה מוכיחה כי מדובר בתרמית כלפי התובעת, שכן כאמור, החברה הייתה צפויה לקבל כספים בגין העברתו של כל עובד ובאמצעותם לשלם עבור החכרת הרכבים. כך גם אין לקבל את טענת התובעת כי עסקת העברת העובדים לרמדור הייתה מותירה את החברה ריקה מתוכן, שכן לפי עדותו של דודו אשר לא נסתרה, מלבד העובדים של מיקור החוץ היו לחברה כ- 30 עובדים נוספים שביצעו עבודה פרויקטים בהיקף של מאות אלפי שקלים.

41. ודוק, ב"כ התובעים התמקד בסיכומיו בטענת המרמה הנ"ל שלפיה עסקת רמדור נעשתה במטרה להונות את התובעת, מתוך כוונה ברורה לא לשלם לה את חובה. אין בסיכומים כל טענה מפורשת כי בהחלטה להמשיך את ההתקשרות עם התובעת, תוך הסתמכות על הכספים שאמורים להתקבל מעסקת רמדור, נטלו דודו ושלומי סיכון בלתי סביר בדבר יכולתה של החברה לפרוע את התחייבויותיה אשר מצדיק הרמה של מסך ההתאגדות. טענה כזו לא מופיעה גם בכתב התביעה וממילא אין לגביה פירוט כלשהו, ולכן דינה להידחות. במאמר מוסגר יצוין כי לאור ההלכות הידועות בדבר הנסיבות החריגות המצדיקות הרמה של מסך ההתאגדות עקב נטילת סיכון בלתי סביר, ספק אם היה מקום לקבל טענה כזו בענייננו.

42. זאת ועוד, דודו העיד כי מעבר להכנסות מעסקת רמדור היו צפויות לחברה גם הכנסות נוספות, בין היתר מלקוחות של החברה, ולדבריו, לפי דוח החייבים של המפרק עמדו לזכות החברה חובות לגבייה בסך כולל של 3 מיליון ₪ (עמ' 64 ש' 25-29; עמ' 76 ש' 16-26 וכן עמ' 43 ש' 26 עד עמ' 44 ש' 9). בסיכומים מטעם הנתבעים הוסבר כי דוח החייבים הנ"ל לא צורף לתצהיריהם של דודו ושלומי, כיוון שבעקבות צו הפירוק לא הייתה להם גישה למסמכי הנהלת החשבונות של החברה שמצויים בידי המפרק. עם זאת, ב"כ הנתבעים הפנתה לפרוטוקול בית המשפט המחוזי שדן בבקשת הפירוק מיום 4.3.09 אשר צורף כנספח א' לתצהיריהם של דודו ושלומי, שם אמר ב"כ החברה, עו"ד מורמי בעמ' 7 ש' 7-8:

"חשבנו להמשיך להפעיל את החברה כעסק חי, אלא שאני חייב בגלל הפרסום

בעיתונות נתקלנו בקשיים בגביית חובות. יש הרבה חובות לגבות..."

--- סוף עמוד 12 ---

43. לפי עדותם של דודו ושלומי, מר אייל פייגין ועובדים נוספים מטעם התובעת ידעו על הכוונה להתקשר בעסקה למכירת עובדי מיקור החוץ ועודכנו גם בדבר ההכנסות הנוספות הצפויות לחברה (ראו עדותו של דודו בסוף עמ' 36 ובעמ' 44 ש' 20-27 ועדותו של שלומי בעמ' 97 ש' 5-6 וש' 21-17). לעומת זאת, התובעת אשר נושאת בנטל להוכיח כי דודו ושלומי הציגו בפניה מצג שווא

- הסתירו ממנה מידע, לא ציינה בכתב התביעה מה נאמר לנציגיה בתקופה הרלוונטית לגבי העסקאות וההכנסות הצפויות לחברה. מר סנוף לא התייחס לכך בתצהירו, והתובעת לא ביקשה להזמין את מר פייגין ואת הנציגים הנוספים שהיו בקשר עם דודו ושלומי להעיד בעניין זה.
44. בסעיף 46 לסיכומים מטעם התובעת נטען לראשונה כי בקשת הפירוק של החברה הוגשה בחודש אוקטובר 2008, וכי גם לאחר מועד זה המשיכו דודו ושלומי לחכור מהתובעת רכבים עבור החברה, מבלי לגלות לנציגי התובעת שהחברה נמצאת בהליכי פירוק. ואולם דודו העיד כי בקשת הפירוק הוגשה רק בדצמבר 2008 (עמ' 55 ש' 23-26) ומהעתק הפרסום ברשומות אשר צורף כנספח ב' לסיכומים מטעם הנתבעים אכן עולה כי בקשת הפירוק הוגשה רק ביום 9.12.08.
45. מהעדויות והראיות שבפני עולה עד לחודש דצמבר 2008 התובעת ידעה או שהיה עליה לדעת על קשיים של החברה, שכן בחודש אוגוסט 2008 ביקשו דודו ושלומי להקל בתנאי התשלום לתובעת, בחודש אוקטובר 2008 לא כובדה הוראת הקבע החודשית של החברה לתובעת והיא נפרעה רק שבועיים לאחר מכן, והתשלום עבור חודש נובמבר 2008 לא כובד ולא נפרע כלל. נוסף על כך, לפי עדותו של מר סנוף, עוד לפני חודש אוקטובר 2008 "היו בעיות" והחברה ביקשה לפרוס חלק מהחוב לחמישה תשלומים (עמ' 10 ש' 1-12). אף על פי כן, התובעת בחרה להמשיך ולהחכיר רכבים לחברה מבלי לדרוש ביטחונות נוספים, פרט לערבותו האישית של שלומי שעליה נדרש לחתום רק בסוף חודש אוקטובר 2008 ואשר הוגבלה לסך של 120,000 ₪ בלבד.
46. אין לקבל גם את טענת התובעת בסיכומיה כי דודו ושלומי הפרו את חובת תום הלב המוטלת עליהם ולא עשו דבר כדי לצמצם את חובות החברה לתובעת.
47. דודו ושלומי הצהירו תוך הפניה לאסמכתאות אשר צורפו לתצהיריהם כי גם בנובמבר 2008, בסמוך לפני הגשת בקשת הפירוק, נקטו בפעולות שנועדו לאפשר את המשך קיומה ופעילותה של החברה, לרבות חתימה על ערבויות אישיות לבנקים ולספקים בסך של מאות אלפי ש"ח וויתור על משיכת משכורות במשך כמה חודשים (סעיפים 15 ו-17 לתצהירו של דודו וסעיפים 16 ו-18 לתצהירו של שלומי). כך העידו דודו ושלומי גם בחקירתם הנגדית (ראו עדותו של דודו בעמ' 51 ש' 26 עד עמ' 52 ש' 7 ובעמ' 74 ש' 1 וכן עדותו של שלומי בעמ' 89 ש' 5-9 ובעמ' 90 ש' 2-5). כמו כן הוצהר כי בסמוך לחתימתו של שלומי על ערבות אישית (דהיינו בסוף אוקטובר 2008 או בתחילת נובמבר 2008), הוחזרו לתובעת הרכבים של דודו ושלומי עצמם ושל שני עובדים בכירים נוספים בחברה (סעיף 10 לתצהירו של דודו וסעיף 15 לתצהירו של שלומי). כך העיד שלומי בעניין המאמצים להחזיר רכבים שהיו בידי החברה לתובעת, בעמ' 97 ש' 26-29.
- סוף עמוד 13 ---
- "אני הלכתי להביא רכבים, רדפתי אחרי עובדים, נסעתי למקומות, אמרתי לו איפה נמצאים הרכבים בעצמי, להביא אותם. כמוכן שהחזרנו את הרכבים שלנו ושל כל מי שלא היה רכב עוד הרבה לפני כן, כבר באוקטובר. מעל ומעבר".**
48. גם מר אמנון דרי, ששימש סמנכ"ל הכספים של החברה הצהיר בסעיף 8 לתצהירו כי דודו ושלומי נלחמו על עתיד החברה, לא נטלו משכורות במשך כמה חודשים, ובסמוך לפני פירוק החברה חתמו על ערבויות אישיות לחובות החברה על מנת לקבל מספקים תנאי אשראי משופרים. כן הצהיר מר דרי בסעיף 12 לתצהירו כי דודו ושלומי הקדישו ימים ולילות, ועשו כל שביכולתם האישית והכלכלית למנוע את פירוק החברה, ללא הועיל. ב"כ התובעת כלל לא שאלה את מר דרי בעניין הצהרותיו הנ"ל בחקירתו הנגדית, ולכן גרסתו לא נסתרה.
49. לאור כל האמור לעיל, ובהעדר פירוט עובדתי כלשהו בכתב התביעה ובתצהירו של מר סנוף מטעם התובעת לגבי התנהלותם של דודו ושלומי אשר יש בו כדי לבסס ולו לכאורה טענות של תרמית, חוסר תום לב ועשיית עושר שלא במשפט, והיות שאין גם בראיות ובעדויות שבפני כדי לבסס את הטענות הנ"ל – דינן של טענות אלה להידחות.
50. אשר לטענת הרשלנות, כל שנטען בעניין זה בכתב התביעה הוא כי דודו ושלומי נהגו כלפי התובעת ברשלנות רבתי כמנהלי החברה - טענה כללית וסתמית ללא פירוט עובדתי כנדרש, וגם בתצהירו של מר סנוף מטעם התובעת אין כל התייחסות לכך. כמו כן נראה כי הטענה בעניין הרשלנות נזנחה לחלוטין בסיכומים מטעם התובעת.
- חובה של החברה לתובעת
51. לפי כתב התביעה ותצהירו של מר סנוף, סכום החוב הנומינלי של החברה לתובעת עומד על סך של 402,614.54 ₪ הכולל יתרת חוב בסך של 364,392.59 ₪ בגין עסקאות החכירה; סך של 3,560.45 ₪

בגין ההשתתפות העצמית של החברה בסכום הנזק שנגרם לרכבים בתאונות דרכים; סך של 2,758.84 ₪ בגין תשלום עבור השימוש שנעשה ברכבים בכביש חוצה ישראל; וכן סך של 31,902.66 ₪ בגין שני שיקים שמשכה החברה לפקודת התובעת וחוללו. לביסוס החוב צורפו לכתב התביעה ולתצהירו של מר סנוף כרטסות הנהלת חשבונות לחודשים אוקטובר-דצמבר 2008, חשבוניות בגין חיובים הקשורים לרכבים והעתק של שני השיקים שחוללו.

52. בתצהיריהם של דודו ושלומי אין כל התייחסות לחיובים אלה לגופו של עניין, פרט לטענה אחת בעניין קיזוז מקדמות ששילמה החברה עבור הרכבים. בהקשר זה הוצהר כי החברה שילמה עבור כל רכב מקדמה בסך של דמי החכירה לחודש-חודשיים, והיות שבהליך גילוי המסמכים לא העבירה התובעת לעיונם של דודו ושלומי את כל הזמנות הרכבים, לא הייתה להם אפשרות

--- סוף עמוד 14 ---

לבדוק מהו הסכום הכולל של המקדמות ששולמו לתובעת, ושלמיטב ידיעתם לא קיזזו מחובות החברה (סעיפים 19-20 לתצהירו של דודו וסעיפים 21-22 לתצהירו של שלומי).

53. ב"כ הנתבעים טענה בסעיפים 37-50 לסיכומיה כי הוכח ששולמו מקדמות אשר לא קיזזו מחובה של החברה כנדרש, תוך הפניה לראיות ולעדויות שונות. בסעיף 44 לסיכומים מטעם הנתבעים הוצג תחשיב שלפיו החברה שילמה לתובעת סכומי מקדמות מצטברים בסך של בין 100,000 ₪ ל- 200,000 ₪ שאותם יש להפחית מחובה של החברה. לא מדובר בתחשיב מדויק אלא בהערכה בלבד, אשר מתבססת על נתונים העולים לכאורה מהעדויות שהוצגו בפני בית המשפט. בין היתר מבוססת ההערכה הני"ל על ההנחה שהחברה חכרה מהתובעת בממוצע 50 רכבים מידי חודש, בעוד שלפי עדותו של מר סנוף, המספר הרב ביותר של רכבים שנחכרו מהתובעת בחודש אחד עמד על 40-39 (עמ' 9 ש' 11-17). לפיכך, ובהעדר התייחסות בתצהיריהם של דודי ושלומי ואף בתצהירו של סמנכ"ל הכספים של החברה, מר אמנון דרי, למספר הרכבים שחכרה החברה מהתובעת מידי חודש ולדמי החכירה החודשיים ששולמו בגין כל רכב, אין אפשרות לבצע קיזוז אך ורק על סמך ההערכה הני"ל.

54. בסעיפים 25-36 לסיכומים מטעם הנתבעים הועלתה לראשונה טענה נוספת בעניין סכום החוב של החברה לתובעת שלפיה התובעת חייבה את החברה בסך של 52,620 ₪ בגין נזקים שנגרמו לרכבים, מבלי להציג את טפסי הבדיקה שמולאו ונחתמו בעת החזרת הרכבים לתובעת. טענה זו אינה מופיעה בכתבי ההגנה או בתצהירי העדות הראשית של דודו ושלומי, ולכן על פני הדברים לא היה מקום להידרש אליה.

55. עם זאת, היות שניתן צו פירוק של החברה, ומשלא נסתר כי התובעת לא הציגה בפני דודו ושלומי את כל המסמכים הקשורים להחזרת הרכבים, אינני נדרש לקבוע במדויק בפסק דין זה מהו סכום החוב של החברה לתובעת, אלא רק לקבוע האם מדובר בסכום גבוה מזה ששלומי ערב אישית לפירעונו – סך של 120,000 ₪.

56. מהאמור לעיל עולה כי הנתבעים העלו טענות לכל היותר לגבי סך של 252,620 ₪ מתוך סכום החוב הכולל שנתבע בסך של 402,614.54 ₪. מכאן שאף לו היה מקום לקבל את טענות הנתבעים במלואן, אזי לאחר הפחתת הסך של 252,620 ₪ הני"ל נותר חוב של החברה לתובעת בסך של 149,994 ₪ שהנתבעים לא העלו טענות כלשהן לגבי.

57. לפיכך, משנדחתה הטענה כי יש לחייב את דודו ושלומי אישית במלוא סכום החוב של החברה לתובעת, ונקבע כי יש לחייב את שלומי אך ורק בגין ערבותו האישית לתשלום חובותיה של החברה עד לסך של 120,000 ₪ בלבד, די בקביעה הני"ל שלפיה סכום החוב של החברה לתובעת עמד נכון למועד הגשת התביעה לכל הפחות על סך של 149,994 ₪.

--- סוף עמוד 15 ---

סיכום

58. לאור כל האמור לעיל, התביעה נגד שלומי בגין ערבותו האישית לחובות החברה עד לסך של 120,000 ₪ מתקבלת, כך שעל שלומי לשלם לתובעת סך של 120,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. לעומת זאת, התביעה לחייב את שלומי אישית במלוא סכום החוב הנטען של החברה לתובעת בסך של 402,614.54 ₪ נדחית, ולכן על שלומי לשלם לתובעת אך ורק את הסכום הני"ל בגין ערבותו האישית לתובעת.

22.5.2017

לפיכך, ובנסיבות העניין, אינני מוצא לנכון לחייב את שלומי או את התובעת לשלם הוצאות ושכר טרחת עו"ד.

59. התביעה נגד דודו נדחית.

התובעת תשלם לדודו סך של 26,000 ₪ בגין שכר טרחת עו"ד, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

המזכירות מתבקשת להעביר העתק של פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ג, 31 ביולי 2013, בהעדר הצדדים.

חתימה

מיכאל תמיר 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

--- סוף עמוד 16 ---

164133/09 תא (ת"א) 164133-09 דן רכב ותחבורה ד.ר.ת בע"מ נ' או.אס.קיי.
אינפניטי יזמות בע"מ

www.nevo.co.il